

Два ножі

Михайль Семенко

Схрестилися над нами два ножі
Спустилася імла повільна
Владає сила невідома і свавільна
І місяць вже тому як ми чужі.
Самотний знову я. Сумний навіки.
Без шляху. Без мети. Розавить десь авто.
Я ніби гімназист благаю серцю ліки
І плачу, як раніш, що не зустрівсь ніхто.